Музика строїв скрипку, в ній будився тихий плач дитини. Дітвак сидів на постелі, жалі скрипки обіймалися з шумом лісу, з зойком вітру серед ночі та з маминою думкою.

В хаті пиятика, співи і танець.

Чупринаті голови, зіпрілі лиця й широкі зрібні рукави замелькали перед очима дітвака, зіллялися зі співом і тупотом в одно велике колесо/ воно крутилося, як у сні, а над тим дивом верховодила скрипка.

Мати сперла голову на руку й всміхалася, як би плакала.

Один з чужих взяв її до гурту, дітвак став неспокійний. Мати пішла в колесо, дітвака зняв страх. Кличе матір зразу потихо, потому голосніше, та вона не чує його, не видить, лиш бігає з іншими в колесо і сміється, як би плакала, аж дітвака по серці ріже.

Він не може на се довше дивитися і плаче, зойкає на ціле горло, але сього ніхто не чує, бо його плач у скрипці.